

— Димитро, — викна братъ му Ботю. — Дай му за моя смѣтка 100 лири. Този човѣкъ попъ ли е, дяволъ ли е, не знамъ, но велики работи каза. А вий, господине, — обърна се той къмъ търговеца, направете нѣщо между Българитѣ въ Цариградъ. Съберете нѣщичко и пратете паритѣ на този калугеръ. За такава народна работа много пари ще трѣбватъ. . .

— Разбира се, — отвърна търговецътъ. — Азъ щомъ стигна въ Цариградъ ще изпратя каквото мога.

* * *

Априлската луна се показа надъ далечнитѣ хребети. По тѣсната пѣтечка къмъ Шипченския проходъ вървѣше младъ човѣкъ, добре облѣченъ. Той бѣше гостътъ на братя Папазови: богатиятъ цариградски търговецъ.

Въ този моментъ изъ едни храсти край пѣтя се появи дрипавиятъ калугеръ, който сутринъта успѣ да измъкне двесте лири отъ богатитѣ казанлъшки търговци.

— Здравей, дяконе! — извика калугерътъ.

— Здравей, отче Матей!

— Добра работа направихме днесъ. Успѣхме да спечелимъ двесте лири.

— Не само двесте лири. По-важното е, че спечелихме двама души за великото дѣло на свободата!

Двамата нощни пѣтници бѣха Василь Левски—Дяконътъ и неговиятъ достоенъ помощникъ отецъ Матей Миткалото. Завършили успѣшно работата си въ Казанлъкъ, тѣ отиваха въ Соколовския манастиръ при Габрово, за да посрещнатъ Христовото възкресение съ надежда, че и България ще възкръстне скоро.

Свѣтлозаръ Димитровъ.

Лунниятъ лжчъ.

Японска приказка

Живѣлъ нѣкога въ Япония мждрецътъ Ву-Пенъ. Името и славата му се носили надалеко. Идвали при него хора отъ далечни страни. Между многото, при него дошълъ единъ младежъ, който билъ лошо облѣченъ и прегладнѣлъ.

— Какво искашъ, сине? — попиталъ го мждрецътъ.

— Дошълъ съмъ, — казалъ младежътъ — да ми помогнешъ. До вчера бѣхъ богаташъ, облѣченъ въ свила и скъпоценности. Безъ носилка не съмъ излизалъ дори на балкона, за да се освежа. Но днесъ гладувамъ и ходя одърпанъ, като последенъ въ града. Кажй, това справедливо ли е? Това, което съдбата